

antager, at man skulde for Tiden gaae ud fra den Forudsætning, at vore 4 pCt. uopstigelige Obligationer skulde staae just til den lavere Cours, hvortil de have været noterede i Løbet af den sidste Maaned.

Nothe: Esterat jeg har begjæret Ordet, have allerede 2 ærede Rigsdagsmænd, nemlig Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) og den ærede Ordfører, gjort opmærksom paa det Punkt, som gav mig Anledning til at ønske at udtale mig. Det var nemlig den Maade, hvorpaa den ærede Finantsminister yttrede sig om Naturen af den Forholdsregel, som her var foreslaaet, idet han syntes at ville benegte, at det, som her er foreslaaet, er det Samme som at stifte en ny Statsgjæld. Jeg skal i det Væsentlige henholde mig til, hvad de to ærede Rigsdagsmænd have yttrret; men jeg skal yderligere gøre opmærksom paa, at det virkelig aldeles ikke er Andet; thi, dersom Forholdet paa den Tid, da de vedkommende Obligationer skulle indfries, er af en saadan Natur, at Folk i Almindelighed kunne gjøre deres Penge mere frugtbringende paa anden Maade end ved at modtage fgl. 4 pCt. Obligationer til pari, saa ville de naturligtvis ikke gaae ind paa en saadan frivillig Overenskomst som foreslaaet. Den vil altsaa ikke finde Sted, og hele Bemyndigelsen er altsaa forsvundet uden Indskyldelse. Dersom derimod Conjuncturerne paa den Tid ere af en saadan Natur, at Folk ikke kunne gjøre deres Penge saa frugtbringende paa anden Maade, som ved at modtage disse 4 pCt. fgl. Obligationer til pari, saa ville de sandsynligtvis allesammen gaae ind derpaa; men i saadant Tilfælde vilde disse nye Obligationer ogsaa kunne sælges til den samme Brits og sandsynligtvis med større Fordeel til Andre end Thænderhaverne af de tidligere Obligationer, saaledes at Staten ved

at gjøre dette Laan paa denne Maade gjør det under ufordeelagtigere Forhold, end den vilde kunne gjøre det, dersom den stiftede et andet indenlandsk Laan af samme Beløb og udstedte nye Obligationer til almindeligt Salg paa Markedet. Forholdsreglen er altsaa allerede i og for sig betragtet, saaledes som den ærede Finantsminister synes at ville opfatte den, uhensigtsmæssig; men, dersom den ærede Finantsminister vil forstaae denne Bemyndigelse paa samme Maade, som han har forstaaet en lignende tidligere ham givne Bemyndigelse, nemlig den, der blev givet ved Loven af 14de November 1851, saa bliver Forholdsreglen endnu af en anden og langt mere udstrakt Betydning. Denne Lov, som er meget kort, lyder med Hensyn til det paagældende Punkt Ord til andet ligesom den Tilføining i Finantsloven, der er foreslaaet af den ærede Finantsminister. Den gaaer nemlig ud paa, at Finantsministeren skal være bemyndiget til ved „frivillig Overenskomst at søge de ifølge Krigsskatloven“ osv. „udstedte Creditbeviser omverlede med 4½ pCt.s kongelige Obligationer“. Procenten er i den Henseende forskjellig; men det er ligegyldigt, da de Ord, som jeg lægger Vægt paa, „at Finantsministeren bemyndiges til ved frivillige Overenskomster at søge disse Creditbeviser omverlede“, ere accurat det Selsamme, som her er foreslaaet. Denne Bemyndigelse har den ærede Finantsminister imidlertid, saaledes som det vil sees af de Bemærkninger, som ere fremlagte til Regnskabet, forstaaet paa den Maade, at, naar en Mand sagde: jeg vil ikke modtage Obligationer for mine Creditbeviser, men jeg vil have Penge, saa udbetalte Finantsministeren vel disse Penge, men udstedte Obligationer for Beløbet og solgte disse paa Markedet.